

A SERENGETI *Köde*

A REGÉNYT VALÓS
ESEMÉNYEK IHLETTÉK

„Hihetetlen ereje van...
Ilyen gyönyörűséggel
csak Leylah Attar
tud írni.”

– Jenn Sterling, bestselleríró

*finep
selection*

LEYLAH ATTAR

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

LEYLAH ATTAR

A SERENGETI
Köde

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Jack

HA MEGKÉRDEZTÉK VOLNA JACK WARDENT, hogy mit szeretett legjobban az életben az előtt a bizonyos délután előtt, gondolkodás nélkül sorolta volna: a feketekávét, a kék eget, leengedett ablakkal furikázni a városban, a gomolygó felhőkbe burkolózott Kili-mandzsárót a visszapillantó tükörben, és a kislányt, akié a szíve volt, és aki épp együtt énekelt az autórádióval. Mert Jack egyenes és precíz ember volt, makulátlan, mint az afrikai szavanna eső után. Megedzették az élet viharai – gyermekként elveszítette a szüleit, a szerelmével, akit az egyetemen ismert meg, elváltak –, de tudta, hogyan kell megküzdeni a sorscsapásokkal. Korán megtanulta a Serengetiben, a poros szafariutakon, ahol vadász és prédá bújócskázott egymással a magasra nőtt, lengedező elefántfűben.

Jack túlélésre született. Ha le is terítették, mindig talpra állt. A nyári szünetek pedig, amikor a lánya elutazott hozzá a kávéfarmra, be-aranyozták az életét.

Azok a sárdagonyázós, popcornmajszolós, békavadászatos napok. Jacknek olyan kisugárzása volt, hogy ha belépett valahová, minden tekintet rászegeződött. A lányával töltött napokon viszont úgy

ragyogott, mint az éjszakai égboltot áthatító sistersgő villámlás. Valami belső fény áradt belőle.

– Lily, azt tedd vissza! – mondta, amikor a kislány kinyitotta a kesztyűtartót, és elővett egy tábla csokoládét, ami olyan olvadt volt, mintha egy szaunából került volna elő.

– De olyan finom így! Goma direkt a kedvemért teszi oda.

– Goma kilencvenéves. Az agya nagyjából ugyanolyan lágy, mint ez a csoki.

Ezen jót nevettek, mert mindketten tudták, hogy Jack nagymamájának olyan a reakcióideje, akár a fekete mambáé. Csak nem éppen egy hétköznapi jelenség, és teljesen öntörvényű. A nevét is ezért kapta: Goma, azaz *ngoma*, ami szuahéliül dobot jelent.

– Lily, ne! Össze fogod kenni vele a ruhádat. Li...

Jack felsóhajtott, amikor a tömpe, nyolcéves ujjacskák felszakították a csokoládépapírt. Megecsüdült volna, hogy Goma nevetését hallja a hegy lába felől, ahogy a verandán ül. Elmosolyodott, és ismét visszafordította a tekintetét az útra. Közben elraktározta magában ezt a képet a kislányáról: nagy szemek, göndör haj, szivárványszínű tüllszoknya, napraforgós sapka és csokoládémaszat a szája körül. Ezek a pillanatok segítették át azokon a hosszú hónapokon, amelyeket Lily Fokvárosban töltött az édesanyjával.

Ahogy behajtottak a városba vezető körforgalomba, Jack kikönyökölt az ablakon. A bőre napbarnított volt, akár a turistáké, akik hömpölyögve áradtak Zanzibar partjai felől. Neki azonban mindig ilyen színe volt, köszönhetően a tanzániai napnak, miután évek óta dolgozott a szabad ég alatt.

– Felveszed majd a táncomat? – kérdezte Lily.

Ez kimondatlan egyezés volt közöttük. A kislány egész délutánon át nézette újra és újra a fellépéseit vele meg Gomával.

Értékelőlapokat osztott nekik, amiken a pontszámok szép lassan felfelé kúsztak, mert addig nem hagyta őket békén, amíg el nem ért annyit, amennyit akart. „Nézzétek meg megint!” – mondta, mert bizonyára elszalasztották a tökéletes belépését, vagy nem vettek észre egy dupla csavart.

– Járhatok még több órára?

– Már elintéztem – válaszolta Jack. Ez oda-vissza összesen egy óra autótutat jelentett a félig aszfaltozott, kátyúkkal szabdalt utakon, de amikor táncolni láthatta a lányát, csordultig telt a szíve büszkeséggel.

– Anya is beírat majd táncolni, miután visszamész?

– Azt nem hiszem – felelte Lily egykedvűen. Azzal a tárgyilagos beletörődéssel, amit azóta sajátított el, hogy megtudta, a szülei a jövőben több ezer mérföldre fognak élni egymástól.

Éles fájdalom nyilallt Jackbe.

Sarah-t még az egyetemen ismerte meg Nairobiban. Mindketten messzire kerültek az otthonuktól. Fiatalok voltak, szabadok, tele élni vágyással. Még mindig emlékezett arra a pillanatra, amikor először meglátta. A fekete bőrére, a kifinomultságára. Vállig erő, fényes fonatai az arcába hullottak, ahogy leült mellé az előadóteremben. Minden porcikájában városi lány volt, ő meg egy ízig-vérig vidéki srác. Sarah szerette pontról pontra számontartani a dolgokat – célokat, terveket, listákat, dátumokat. Jack egyik napról a másikra, egyik óráról a másikra élt. Sarah módszeres és megfontolt volt, Jack szeretlen és heves vérmérsékletű. A kezdetektől fogva kudarcra volt ítélve a kapcsolatuk. De visszatartott ez valaha bárkit is a szerelemtől? Fülíg szerelmes lett, ahogy Sarah is, és micsoda mélységeket-magaságokat éltek meg együtt! Végül a kávéültetvényen megtapasztalt elszigeteltség és kiszámíthatatlanság túl sok lett Sarah-nak. Jacknek viszont a Kaburi Birtok jelentette a megélhetését, ez volt a szülőhelye,

az öröksége. Az ottani zabolátlan, sodró lendületű ritmus lüktetett az ereiben, a vérévé vált, mint a gazdag aromájú feketekávé. Tudta, hogy Lilyben is ez munkál. Benne is megvolt ez a varázslatos és szé-
dületes délszaki vérmérséklet. Ezért szeretett táncolni is. Jack pedig nem nézhette ölbe tett kézzel, hogy ez a tiszta, vibráló énje kivesszen belőle, csak mert az ideje java részét a farmtól távol tölti.

– Esetleg ha javítok a jegyeimen – folytatta Lily.

Megint ugyanaz. Forma, rend, fegyelem, kötelesség. Nem mint-
ha ez egy gyermek számára rossz irányvonal lett volna, de mindazt, ami az elvárásokon kívül esett, lenyesték és elhajították. Jack végig-
nézte, ahogy ez kilúgozza a boldog házasságát, ami végül színét és ízét veszítette, mint a szűrőben kiolvasztott, túlfagyasztott zöldség. Sarah nem sok helyet hagyott az örömöknél, a létezés önfeledt pil-
lanatainak, és Lilyt is ilyen szellemben nevelte. Volt egy kész terve a
lánya számára, amibe nem fért bele, hogy a szenvedélyeinek hódol-
jon.

– Hát, pöttöm, anyukádnak igaza van – fordult hátra Jack. –
Mindketten azt szeretnénk, ha jól menne az iskola. Dolgozz kemé-
nyen azokon a jegyeken, amikor majd visszamész. De ma csak tán-
colj! És amikor...

Pislogni kezdett, mert hirtelen fény vakította el.

– Lily, elhasználd az összes filmet! – szólt rá a kislányára.

– Na és?

Lily kihúzta a gépből a tejfehér polaroid fotót, amin már kezdtek
előtűnni a színek. Aztán maga felé fordította a fényképezőgépet, és
megint lótt egy képet.

– Add ide azt a gépet!

– Nem! – visította a gyerek, és ragacsos ujjával ellökte az apját.

– Pfuj!

Jack letörölte a csokit az arcáról, miközben ferde falú boltok mellett hajtottak el, amiknek a feliratai Coca-Colát és Fantát reklámoztak. Vén fák álltak az út mentén, zöld lombkoronájukon átsütött a nap, alattuk foltokban elő-előtűnt a vörös, vulkanikus talaj.

– Teljesen összemaszatoltad a fényképezőgépet is!

– Letisztítom. – Lily levette a fejéről a sapkát, amit Goma varrt neki, és megtörölgette vele a masinát. – Most már rendben.

Jack mosolyogva ingatta a fejét, miközben befordultak a plázához, ahol Lily tánccsoportjának az előadását tartották. Egy rövid kis produkcióval készültek a család, a barátok és a hétvégi vásárlóközönség számára.

– Gyere! Miss Temu már vár téged!

Lily rögtön kiugrott az autóból, mihelyt találtak maguknak parkolóhelyet. Szombatoként fordultak meg a legtöbben a Kilimani bevásárlóközpontban, ráadásul most még valami gyűlés is volt.

– Várj egy pillanatot! – mondta Jack.

Éppen az ablakokat engedte fel, amikor megcsörrent a telefonja. Az egyik munkása hívta a farmról azzal, hogy kifogytak néhány dologból, és beszerezhetné őket, ha már a városban jár.

Lily megkerülve az autót átsétált az apja ablakához. A sötétített ablaküvegen nem lehetett belátni, ezért hozzányomta a tenyerét, és úgy kukucskált be. Mókás grimaszokkal szórakoztatta Jacket, amíg az be nem fejezte a beszélgetést, és kézen nem fogta.

– Na, gyerünk, pöttöm!

Az előadást az alsó szinten, egy kisebb teremben tartották, nem messze az étteremtől. Menet közben Lily megállt egy léggömbáros előtt.

– Kaphatnék egy sárgát Arisztotelésznek? – Megrántotta az egyik héliummal töltött luftit.

Arisztotelésznek a teknőcét hívták. Sokáig nem is volt neve, csak Goma kezdte el így szólítani, mivel Lily az élet nagy kérdéseit vitatta meg vele.

– Mihez kezdene Arisztotelész egy léggömbbel? – kérdezte Jack.

– Tudod, milyen sokszor elveszik.

– Mert hagyod, hogy összevissza kószáljon a házban.

– Nem szeretem fogságban tartani. Viszont ha rákötözök egy léggömböt a páncéljára, mindig tudni fogjuk, merre jár.

– Tudod, ez akkora marhaság, hogy már jó. – Jack elnevette magát, és elővette a pénztárcáját. – Veszünk egy sárgát.

– Elnézést, de azt csak hatosával tudom adni – felelte az árus. – Más szín kapható egyesével is.

Látszott, hogy megakad rajtuk a lufis szeme. Jack már megszokta ezt. Még akkoriban kezdődött, amikor Sarah-val járni kezdtek, Lily születésével pedig érdekesebbek lettek.

Fehér férfi, fekete nő és egy félvér kislány. Ez a sokszínűség elbűvölte az embereket.

Jack a kislányára pillantott, aki le sem vette a szemét az élénk színű, napsárga lufikról.

– Jól van. Megveszem mind a hatot.

Amikor lehajolt Lilyhez, hogy odaadja neki a léggömböket, az a nyakába csimpaszkodott.

– Szeretek! Te vagy a legjobb apuka a világon!

Izgatott jövés-menés volt körülöttük, de Jacket édes nyugalom szállta meg ennek az átlagos napnak a kellős közepén, átjárta a melegség, és úgy érezte, van célja az életének.

– De rá ne kösd mindet Arisztotelészre, mert elrepül! – mondta.

Lily felkuncogott, és előrerohant.

Rálépett a lefelé tartó mozgólépcsőre. A lufik úgy lebegtek körülötte, mint megannyi aranyárga napocska.

– Lily! – köszöntötte a tánctanár, amikor az előadóteremhez értek. – Nagyon csini vagy!

– Ez egy szivárvány. – Lily megpördült, hogy mutassa a túllszoknyát, amit Goma készített neki. – A kedvencem.

– Tökéletes. – Aztán a tanár a férjhez fordult. – Helló, Jack! – üdvözölte mosolyogva.

– Miss Temu – biccentett Jack, miközben ösztönösen végignézett a táncosokra jellemző ruganyos testen és a bársonyos, kakaósízű bőrön.

– Mara – javította ki a tanár, mint már annyiszor.

A nő többször is kifejezte a szimpátiáját iránta, de Jack soha nem borította volna fel a lánya tánccsoportjának az erőviszonyait. Az anyukákkal teli teremben ő volt az egyetlen apuka, aki elkísérte a gyermekét.

Körülsongták. Nemcsak azért, mert egy igazi alfahím volt – a hangja, a keze, a gesztusai mind erről tanúskodtak –, hanem mert olyan játékosággal és gondoskodó szeretettel vette körül Lilyt. Ez vonzalmat ébresztett bennük. Jack azonban már megtanulta, hogy nem jó rivalizálást szítani a nők között, ezért minden figyelmét a lányának szentelte.

– Itt sorakozzatok fel!

Miss Temu hátratessékeltte Lilyt.

– Fogd meg őket, apa! – A kislány odanyújtotta a léggömböket.
– Hogy tetszem?

– Szép vagy. Mint mindig.

– Jól áll a copfom?

Jack letérdelt és megigazította Lily haját. Egy pusztit is nyomott a homlokára, és letörölt egy kis csokimaszatot az arcáról.

– Így ni! Minden rendben?

– Minden! – Lily bólintott. Alig bírta magával, olyan izgatott volt a fellépés miatt. – Az első sorba ül, hogy lássalak, jó?

– Csak természetes, Lily. Tudod, hogy bízhatok bennem.

– El ne felejtsd videóra venni!

– Na, indíts! – nevetett Jack. – Aztán úgy táncolj, hogy leszakadjon az ég!

Lily nagy levegőt vett, és elmosolyodott.

– Akkor majd találkozunk!

– Találkozunk, pöttöm! – felelte Jack, és nézte, ahogy a lánya eltűnik a függöny mögött.

– Jack... – Miss Temu érintette meg a vállát. – A léggömbök. Eléggé zavarók. Megtennéd, hogy kiviszed őket?

– Hogyne. – Jack körbenézett a termen. Kezdett megtelni, de az első két sor a családtagoknak volt fenntartva. – Van még időm kiszabadni az autóhoz, hogy berakjam őket?

– Öt perc múlva kezdünk. Lily a harmadik fellépő, addig viszszaérsz.

– Oké. Rögtön jövök.

Jack felment a mozgólépcsővel, aztán ki a parkolóba. A kávézó előtt elhaladva a frissen főtt kávé illatáról eszébe jutott, hogy a kocsi-ban hagyta a termosztát. A farmján természetett arabica kávészemek telt aromájánál nincs jobb a világon. Az egyedi ízvilág mögött komoly szaktudás állt – a kávécsérje ültetésétől, a termés leszedésén át, a pörkölésig, amit gázláng felett egy forgódobbal végeztek. Jack kinyitotta a kocsit, kivette a termoszt, és jólesően nagyot kortyolt a kávéból.

Éppen be akarta rakni a léggömböket az autóba, amikor éles, hangos ropogások hallatszottak. Először azt hitte, hogy kipukkantak a léggömbök, mind a hat, gyorsan egymás után, de a robaj visszhangot verve söpört végig a parkolón. Amikor megisméltődött, beleborzongott. Az ereiben megfagyott a vér. Ismerte a fegyvereket. Afrika kies vidékein megtanulja az ember, hogyan védje meg magát a vadállatoktól. De Jack soha nem használt gépfegyvert, a bevásárlóközpontból jövő dörrenések pedig leginkább annak a hangjához hasonlítottak.

Azt mondják, az ember ereje a csapások idején mutatkozik meg. Különös, igazságtalan mérce ez. Mert a katasztrófa valószerűtlen, ijesztő szörnyeteg, ami ott leselkedik rád a látómeződ szélén. És amikor az egyik ilyen formátlan, alakatlan árnyék felfedi magát, és eléd áll a maga póre, groteszk valójában, teljesen cselekvésképtelené válsz. Annyira váratlanul ér, annyira bizarrnak hat, hogy csak nézel, és nem hiszel a saját szemednek. Mintha egy repülő bálna zuhanna le az égből. Az agy egyszerűen nem tud mit kezdeni vele. Jack is csak állt ott bénultan, egyik kezében a kávéval, a másikban a lufikkal, a Kilimani Pláza B parkolójában egy napsütéses júliusi szombat délutánon, az egymás után eldördülő lövések zajában. A lövések az épülettől jöttek. Abból az épülettől, ahol az előbb a lányát hagyta.

Csak amikor elkezdődött a sikoltozás, és a pánikba esett vásárlók tömegével tódultak ki az ajtókon, akkor eszmélt fel. Nem érezte, hogy a forró kávé közben a lábára ömlött, mivel kinyílt a termosza. Nem látta a felfelé szálló hat sárga léggömböt sem, ahogy sodródnak a bálnakék ég felé. Csak egy édesapa kétségbeesését érezte, aki be akar jutni a lányához. Mégpedig azonnal.

Ha valaki abban a pillanatban elrepül a pláza felett, furcsa látványnak lett volna szemtanúja. Az emberek egymást taposva tülekedtek,

lökösödtek, hogy kijussanak az épületből. Szemben velük egy férfi tülekedett, lökösödött, hogy bejusson.

Inkább az elszántság, mint az erő vitte át Jacket a tömegen. Odabent teljes káosz uralkodott. Fegyverropogás hangja hasított a levegőbe. Gazdátlan cipők, elhagyott bevásárlószatyrok, kiömlött italok mindenfelé. A léggömbáros kocsija elhagyatottan árválkodott, a smiley-fejek és Disney hercegnők ámulva nézték a pusztítást. Jack nem nézett sem jobbra, sem balra. Nem nézett sem istent, sem embert. Elrohant a kávézó előtt, a félig megevett mandulás croissantok, az összetaposott teasütemények, a segélykiáltások mellett. Egyetlen cél hajtotta. Hogy lejusson az előadóterembe.

Az első sorba ülj, hogy lássalak, jó?

Csak természetes, Lily. Tudod, hogy bízhatok bennem.

Már majdnem a mozgólépcsőnél járt, amikor egy kétéves forma kisgyerek, aki éppen az ellenkező irányba tartott, megtorpant előtte. A fiúcska elsodródhatott a szülei mellől, és már teljesen kimerült volt a sírástól. Jack alig hallotta meg a nyöszörgését, úgy dübörgött a szíve.

Egy pillanatig csak álltak egymással szemben. A kisfiú az arcára festett Batman-jellel, a könnyektől elmosódott festékkal, és a férfi, aki a másodperc töredékéig azon vívódott, hogy őt mentse vagy a saját lányáért igyekezzen.

Aztán Jack elindult. Biztos volt benne, hogy soha nem fogja elfelejteni a kisgyerek arcát, a várakozásteli nagy, kerek szemeket, a pólóra csíptetett cumit.

Miközben épp a lelke egyik rejtett, sötét zugába igyekezett száműzni a bűntudatát, valaki kiabálni kezdett.

– Isa! Isa!

Ahogy a fiúcska megfordult a nő hangjára, rögtön nyilvánvalóvá vált, hogy az édesanyja az.

Jack megkönnyebbülten fellelegzett, és ment tovább a mozgólépcső felé.

– Uram! Álljon meg! Kérem! Vigye ki innen a fiamat!

A nő a földön feküdt, körülbelül tíz lábra Jacktól, egy felborult babakocsi mellett. Beszorult alá a bokája. Megsebesült. Ráadásul terhes volt.

– Kérem szépen, vigye ki innen! – könyörgött.

Az emberek még mindig fejvesztve menekültek eszeveszett rohanásban. Rengetegen voltak, és annyi mindenki közül a nő éppen Jacket tudta megszólítani. Talán mert ő volt az egyetlen, aki meghalott. Talán mert egyedül ő állt meg, látva a kétségbeesett kisgyereket a felfordulás közepette. Az édesanya nem maga miatt aggódott, magának nem kért segítséget. Ez közös volt bennük. Ő is, ahogy Jack is, csak a gyermekét akarta kimenekíteni.

A mozgólépcső tetején állva Jack érezte, ahogy elindul a kapaszkodószalag a tenyere alatt.

Rohanj lefelé Lilyért!

Ne! Segíts nekik!

– Sajnálom – mondta.

Minden másodperc elvesztegetett idő volt. Annál később találja meg Lilyt. El kellett volna fordítania a szemét, de éppen elkapta azt a pillanatot, amikor a kisfiú átölelte az anyukáját. Végre megtalálta. Kis teste elernyed a megkönnyebbüléstől és a meggyőződéstől, hogy most már minden rendben lesz. Az édesanya tekintete viszont teljes elhagyatottságról és kiszolgáltatottságról árulkodott.

A kurva életbe!

Így aztán Jack megtette a legnehezebb, legbátrabb, legönzetlenebb dolgot életében. Visszafordult. Egyik kezével megragadta a gyereket, a másikkal felsegítette az anyát, és kitámogatta őket az ajtón. Ebben az adrenalintól fűtött állapotában az egész nem vett igénybe többet egy percnél. De egy perc is tud sok lenni.

Amint megfordult, hogy visszamenjen az épületbe, robbanás rázta meg a bejárólóközpontot, és lesodorta a lépcsőről. Rázuhant egy üvegtábla. Alászorult. Acél- és betontömbök zuhogtak a parkolóra, szétzúzták a szélvédőket, a fényszórókat. A riasztók szakadatlan vijjogásába rendőr- és mentőautók éles szirénázása vegyült. De akik megsebesültek, síri csöndben voltak, vagy már örökre elhallgattak.

Jack megmozdult, harcolt a sötétséggel, ami fenyegette, hogy maga alá temeti. Neki dolga volt. Valahol máshol kellett volna lennie. A tüdejét betöltő maró füstre koncentrált. Csípős volt, keserű és sötét, mint a felismerés, ami letaglózta, amint kinyitotta a szemét.

Lily! Ó, istenem! Cserben hagytaalak.

Összeomlott körülötte a világ. Leomlottak a falak, lerepültek a tetők, véres cafatok heverték mindenütt. Jack úgy érezte, kettéhasad. A régi Jackre, aki imádta a feketekávét, a kék eget, és imádot leengedett ablakkal furikázni a városban, és a mostani Jackre, aki a lánya édes mosolyát és pihe-puha copfját látta maga előtt a pusztító katasztrófa perzselő délutánján.

Hogy tetszem?

Szép vagy. Mint mindig.

Miközben küzdött, hogy leemelje magáról a súlyt, ami a földre szegezte, már tudta. Tudta, hogy nincs menekvés. Innen nincs felállítás. És mint a kimerült antilop, amikor felkínálja a torkát az oroszlának, lehunyta a szemét, és hagyta, hogy ráboruljon a zsibbasztó sötétség palástja.

Rodel

EZ ÉLETEM LEGBOLDOGABB NAPJA, gondolta Rodel Harris Emerson, miközben aláírta a nevét a pontozott vonalra.

A neve alapján általában férfinak hitték, egészen az első találkozásig. Így volt ez két évvel ezelőtt is, amikor megpályázott egy tanári állást Bourton-on-the-Waterben. És így történt akkor is, amikor üzenetet hagyott az ingatlanügynöknek, hogy érdekelné a ház, aminek a megvételét éppen most ütötte nyélbe. Erre is Angliának ebben a kis ékszerdobozában talált rá, amit Costwolds Velencéjének becéznek.

– Gratulálok! – Andy végignézett a szerződésen, és elmosolyodott.
– Az első otthonod.

– Köszönöm – felelte Rodel.

Ezt Andy nem érthette. Számára ez nem pusztán egy otthon volt, hanem egy valóra vált álom, amit egész életében kergetett. És most, huszonnégy évesen, végre lehorgonyzott. Rátalált arra a stabil pontra, amit mindig hiányolt, hiszen úgy nőtt fel, hogy a családjával állandóan oda utazott, ahová az apja munkája szólította őket. Ez egy jó munka volt, aminek köszönhetően megengedhették maguknak azt a luxust, hogy bejárják a világot, és különböző helyeken különböző kultúrákkal ismerkedjenek meg. De amint kicsit megmelegedett volna valahol, és kezdett volna barátságokat kötni, megint felkerekedtek. A húga, Mo, élvezte ezt, ahogy a szülei is. Ők igazi felfedezők a szívük mélyén, szabad lelkek, akik vágyják az új ízeket, az új hangokat, az új levegőt. De Rodel egy nyugodt kis sarokra áhítózott, egy meghitt kis fészekre – egy *igazi* otthonra.

És most már az övé volt. Ráadásul pont egy olyan környezetben, ami mindig izgatta a fantáziáját, amióta csak látta *A Gyűrűk Urát*, és

beleszeretett a Megyébe. Tizenkét éves volt akkor. Azóta nem hagyta nyugodni egy kép – egy valószínűtlen, idealizált elképzelés –, míg nem az egyetemi évek után bújni kezdte az álláslehetőségeket, és ráakadt Bourton-on-the-Waterre. Ott, Anglia szívében, a békés, dimbes-dombos vidék idilljében ráérősen csordogál az élet. A festői tájat gyalogutak szelik át, januárban hóvirágok, májusban harangvirágok nyílnak. A fákkal szegélyezett utcácskákban kőházak sorakoznak, és alacsony hidak ívelnek át elegánsan a folyó felett.

– Hát, ennyi. – Andy elrakta a dokumentációt az aktatáskájába.

– Csak néhány dátum van még hátra, amiket meg kell beszélnünk.

Rodel előhúzta a telefonját, és megnyitotta rajta a naptárat. Pont megcsörrent, amikor Andy belevágott volna a mondandójába.

A férfi elolvasta a képernyőn felvillanó nevet.

– Montego?

– A húgom.

Rodel nem osztotta meg vele szokatlan neveik titkát. A szüleiik mindkét lányukat az után a hely után nevezték el, ahol fogantak. Rodel Harris a mesés faluban, Rodelben, ami a skóciai Harris-szigeten található, Montego James pedig Jamaica Saint James járásában, Montego Bay-ben.

Ro és Mo.

– Folytasd csak! – Átírányította a testvére hívását hangpostára.

Most nem volt alkalmas az idő Mo dumapartijához. Különböben is, Rodel nagy hírral akart előrukkolni. Valami olyasmivel, hogy „vettem egy házat, úgyhogy le kell tolnod ide az arcod”, és alig várta már, hogy elújságholhassa, mihelyt a végére érnek a papírmunkának.

– Várhatok, ha fel akarod venni.

Andy sokat beszélt, és rendkívül készséges volt. Túlságosan is.

Rodelnek az volt az érzése, hogy az iránta való érdeklődése túlnőtt a szakmai kereteken.

– Nem gond. Majd később visszahívom.

A konyhapult két oldalán ültek abban a felújított, 17. századi házikóban, amit Rodel épp megvásárolt. Egy aprócska, kétszintes épület volt, de a belsejében nagy, egybefüggő teret alakítottak ki, csupasz fagerendákkal, olvasósarokkal és egy napsütötte terasszal, pár lépésre a folyótól. Elég közel volt az iskolához, hogy Rodel gyalog járjon be dolgozni, ugyanakkor a félreeső holtágnál állt a falu határában. Alig várta, hogy kiköltözzön abból a szobából, amit az utóbbi két évben bérelt.

– Az eladók beleegyeztek egy közeli átadásba, úgyhogy néhány héten belül a tiéd lesz a ház. – Andy átfutotta a dátumokat.

– Tökéletes. – Ez azt jelentette, hogy ott lesz az egész nyár arra, hogy berendezkedjen, mielőtt szeptemberben elkezdődik a tanév. – Köszönöm – mondta, a végére érve a megbeszélésnek.

Andy felállt, és megköszörülte a torkát.

– Arra gondoltam, hogy... ööö... hátha lenne kedved meginni valamit. Tudod, ünneplésképpen, vagy ilyesmi.

Más alkalommal Rodel elutasította volna. Az utóbbi időben viszont annyira csak arra koncentrált, hogy megvalósítsa az álmát, és saját otthona legyen, hogy gyakorlatilag egyáltalán nem élt társas életet. Az sem sokat lendített a helyzeten, hogy igazi könyvmoly volt. Regényhősökbe volt szerelmes, akikhez egyetlen valóságos férfi sem ért fel. Amikor otthont keresett, egyúttal nyugalmat is keresett, a férfiak terén viszont viharos szenvedélyekre vágyott. Olyanokra, mint Vándor, azaz Aragorn, Gondor királya. Egy képzeletbeli, elérhetetlen ideálra. Igen, *A Gyűrűk Ura* minden valószínűséggel rányomta

a bélyegét az életére. A Megyét, Gloucestershire-t már megtalálta, megszerezte a maga hobbitlakát, de azt szinte biztosra vette, hogy az ideálján változtatnia kell. A királyok, mint Aragorn, nem érintkeznek halandókkal.

– Egy ital jó ötlet – egyezett bele.

– Nos, akkor...

A férfi elégedettnek tűnt, miközben az autójához – egy középke-tegóriás, fehér hibridhez – vezette Rodelt.

Egy picike, rusztikus pubhoz vitte, ami a folyóra nézett. A durván megmunkált faasztalok meghitt hangulatot teremtettek. Alig fért el rajta a sörük, olyan keskenyek voltak, és alatta összeért a térdük, ahogy szemben ültek egymással.

– Ha nem lettem volna egyértelmű, én téged nagyon csinos lány-nak tartalak – szólalt meg Andy. – Olyan ... na, szóval... olyan szép barna szemed van. Tetszik a... – Kezével Rodel felé intett, mint aki valami olyasmit próbál megfogalmazni, amire nincs is igazán sza-vunk. Aztán végül megadta a kegyelemdöfést. – Tetszik a hajad.

– Köszönöm.

Rodel belebújt a rücskös falú söröskorsóba.

Miért mindig olyan kínosak ezek a találkák? Miért mindig olyan langyosak a csókok, mint ez a sör?

– A szüleid errefelé élnek? – kérdezte Andy.

Ez csak bájcsvevítés, gondolta Rodel. Nem fogja bejelenteni, hogy ta-lálkozni akar velük.

Ez egyszer örült, hogy a szülei több ezer mérföldre laknak. Meg-gondolta magát. Mégsem keres magának másik ideált. Boldogan le-éli az életét a regényhőseivel.

Darcy? Ó, igen!

Grey? Jaj, naná!

Aragorn? *Ó, de még mennyire, hogy igen!*

– A szüleim Birminghamben élnek, de nyugdíjasok, és imádnak utazni – válaszolta. – Most épp Thaiföldön vannak.

– Hát, ha segítségre lenne szükséged a költözésben, én állok... – Elhallgatott, és követte Rodel pillantását.

A lány tekintete a televízió képernyőjére meredt. Valami lekötötte a figyelmét. Lassan felállt – dermedten, megkövült arccal –, és a pultoshoz ment.

– Felhangosítaná?

Ez már nem is kérdés volt. A hangjában olyan fojtott feszültség érződött, amire mindenki felkapta a fejét. A pub elcsendesedett, és a tekintetek a hírműsorra szegeződtek.

– Fegyveresek rohamoztak meg egy zsúfolt bevásárlóközpontot a tanzániai Amoshában. Percekkel utána hatalmas robbanás rázta meg az épületet. Feltehetőleg több tucat ember vesztette életét. A további részletekről külföldi tudósítónk...

Bevágták a katasztrófa helyszínét. A fekete füst sötét tornádóként örvénylett a riporter mögött.

– A telefonom.

Rodel elhátrált a képernyőtől, és az asztalhoz támolygott. Kiborította a táskáját, majd a földre szóródott tárgyak közé térdelt, hogy megkeresse köztük a telefonját.

– Mi a gond? – kérdezte Andy.

– A telefonomat akarom! A testvérem Amoshában van. Kapcsolatba kell vele... – Azzal lecsapott a telefonjára, és már hívta is. – Vedd fel! Gyerünk, Mo! Vedd már fel!

A mellkasa minden lélegzetvétellel nagyot emelkedett és süllyedt.

Leültették egy székre. Hoztak neki egy pohár vizet. Senki sem vette fel a hívását. Bekapcsolt a hangpostafiók. Újra tárcsázott. Aztán

újra. Remegtek az ujjai, miközben várta, hogy a hosszú nemzetközi hívószám célt érjen.

Éppen le akarta tenni, hogy felhívja a szüleit, amikor észrevette a hangpostaüzenetet jelző kis ikont.

Mo. Biztos hagyott üzenetet, amikor az előbb kereste.

Rodel a húga hangját hallgatta, ahogy kiszűrődött a hangszóróból. De most nem az a kedélyes, vidám hang volt, mint amit megszokott tőle, amióta Tanzániában volt. Ez a Mo zaklatott és ideges volt. Suttogva beszélt, erős szakadozottsággal, Rodel alig tudta kivenni a szavait.

– Ro, a Kilimani Plázában vagyok... Nem valami... itt a dolgok... Mindenütt fegyveresek... – Hol rosszabbul, hol jobban lehetett hallani, mint amikor rossz a vonal. – ...bújtam el... Egyedül ő... bennem... – Itt hosszabb szünet állt be. Rodel hallotta a tompa háttérzajt, azután Mo újra vonalba került.– Kivárjuk... biztonságban vagyunk, de ha nem... – a hangja elfulladt – ha... Szóval csak... szeretlek, Ro... Anyát meg apát is... Nem... aggódj... egyszerű... jót röhögünk... egy örült sztori... Ausztráliában. Mindent... próbálok, Ro...

Itt véget ért az üzenet. És a nap, amely Rodel legboldogabb napjának indult, örökre odaveszett, akár az üresen kongó, csalárd visszhang a hívás végén.

Ro...

Csak az éter recsegése hallatszott.

Mo Ausztráliát említette. Akkor is azt hitte, hogy meg fog halni, és miközben egy krokodilok lakta folyón kelt át, felhívta Rodelt a süllyedő kompról.

Akkor azt kiabálta, hogy „Ro, Ro!”, de a komp utasai úgy értették, hogy azt kiabálja nekik, hogy „Row, row!”, azaz „Evezz, evezz!”

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A hajónak végül sikerült biztonságban megérkeznie. Mo összerogyott a parton, de még vonalban volt, és csak úgy szakadtak a röhögéstől, akkora kő esett le a szívükről.

– Gyere haza, Mo! – kérlelte Rodel.

– Még nem végeztem a dolgommal – felelte a húga. – Nem tudom, végzek-e egyáltalán valaha is. Úgy akarok meghalni, hogy éppen benne vagyok abban, amit imádok.

Nem. Ez a kívánságod nem teljesülhet. Nem engedem. Rodel a telefonjába kapaszkodott, mit sem sejtve mindazokról a láthatatlan szálakról, amik összekötik a vágyakat, a történeteket, az embereket és a következményeket. Nem tudhatta, hogy a tévé képernyőjén villódzó képek máris események egész láncolatát indították el, amik egyenesen felé tartanak, mint a meglökött dominók.